

Година I.

Пловдивъ, февруарий 1931 г.

Кн. 6.

Молба.

Слънчице златно, слънчице мило,
стига въ мъглитъ ти си се крило —
ела, огръй ни, стопли ни вече,
че малъкъ Сѣчко ни изпосѣче!

Ту се засмѣе, ту се намръщи,
ту пъкъ задуха — немирникъ сѣщи,
както играемъ — съ дъждъ ни подгони,
а после вижъ го — и снѣгъ зарони.

Ту се небето позасинѣе,
ту леденъ вѣтъръ въ кумина пѣе,
слиса се даже, като момиче,
отъ срамъ, че цѣфна ранно кокиче.

Доста лудува — палавникъ Сѣчко,
я прогони го ти на далечко,
засмѣй се слънце спри на небето,
облѣй въвъ злато и бисеръ полето!

Та да запѣятъ деца и птички,
че ни омръзна да сме самички,
пакъ да затрака щъркелъ въ гнѣздото
и да се върне съ китки лѣтото!

Василь Павурджиевъ